

MALTEPE TUĞRA SALONUNDA - SALI MECLİSLERİ-

Eski Atinalar gevezelikleriyle meşhurlarmış. iş üretme yerine, konuşmayı severlermiş. Buna karşılık komşuları İspartalılar az ve öz konuşarak iş üretmeyi çok severlermiş. Vakitlerini söz sanatı yerine alın teri ile iş üretmeye ayırırlarmış. Ülkelerini ve topraklarının imarı konusunda alın teri akıtmaktan haz duyarlarmış.

Bir zaman sonra Atina'da aşırı bir kuraklık başlamış. Bu tür felakete karşı da baraj ve su kanalları ile bir hazırlıkları olmadığı için açlık tehlikesi baş göstermiş. Halk perişan, açlık diz boyuna çıkmış. Atinalılar ağız laf yapanlardan oluşan bir heyetle İsparta Meclisinde İspartalılara yakarmışlar. Zorluk ve güçlük içinde kaldıklarını uzun uzadıya anlatmışlarsa da onlara kulak veren olmamış. Çaresiz Atinalılar eli boş olarak geri dönmüşler.

Atinalılar umutsuzluk ve çaresizlik içinde kara kara düşünürlerken, İspartalıların çok çalışıp az konuştuğunu bilen Atinalı bir genç, Atinalı büyüklerinden izin isteyerek yardım için sadece kendisinin gitmek istediğini belirtmesi üzerine, umutsuzluk içinde seve seve gence müsaade etmişler.

Genç Atinalı, İsparta Meclisine varınca hiç ses çıkarmadan içi boş ve dibi delik çuvalı göstererek ağzından tek kelime : " **Açız!**" demiş.

İsparta Kralı, genç Atinalıyı yanına çağırmış ve kendisine yardım sözü vermiş. Ama buna karşılık " **Çuval görmek yeterliydi, niçin bu kadar uzun konuştun?**"

Sitemden " **Dünü Bilmeyenler Bugünün Kıymetini Anlayamazlar**" başlıklı yazımı okursanız sanırım meramımı daha iyi anlatmış olurum.

Empati yaparak yazımı ben dahil din görevliliğini meslek olarak seçen, bu mesleği sayesinde karnını doyuran, çoluk çocuğunu okutan, makam, mevkii ve şöhret sahibi olan meslektaşlarım için yazıyorum. Doktorlar hastanede, mühendisler fabrikalarda, esnaf dükkânında, çiftçi tarlasında bizden başka her meslek sahibi alın teri dökerek ülkemize bir katma değer üretiyorlar. Ya biz? Biz de ülkemiz insanına din hizmetimizle " Manevi Değer Katkı " sunmakla görevliyiz. Diyanette ve M. Eğitimde din görevliliğini meslek edinen bizler, görevimizin ifası için parasız- pulsuz hizmet etme gibi bir gayretimiz var mı? Hiç bunun vicdani muhasebesini yapıyor muyuz?

Seksen senedir " **Çalışmak istiyoruz ama kanunlar müsaade etmiyooooooerrrrrr!**" diye, eski Atinalılar gibi bol bol gevezelik yapıyorduk. Zaman zaman da sızlanarak, gözyaşı döküyorduk. Bugün ise çalışmak için kanunlar her türlü imkânı veriyor. Şimdi de modelli arabalara, konforu evlere, ummadığımız makamlara sahip olunca da rehavete girdik, minder dışına kaçan güreşçi gibi mazeret uydurmaya başladık. Oysa dünkü büyüklerimiz cami odalarında, evlerin bodrumlarında, köylerde de içinde zeytin ekmekten başka ağızı olmayan omzunda ekmeğın torbası, elinde asası ile tüm baskılara ve nice işkencelere maruz kalarak zor şartlarda bu hizmeti ifa ettiler. Allah onlardan razı olsun. Bizler ise bugün din hizmeti vermekte o büyüklerimiz kadar başarılı mıyız? Hiç bunun muhasebesini yapıyor muyuz? Elbette aşağıda ismini zikredeceğim arkadaşlarımız gibi mesleğinin kaygusunu yüreğinde taşıyıp da başarılı hizmet veren meslektaşlarım var. Ama ne yazık ki çoğu meslektaşımız da koltuk kapmaca yarışı ile birbirimizi kıskanmaya ve birbirimizin altındaki koltuğu kapma yarışına girdik. Kapamayınca da birbirimizin altını giybetle oymaya, başladık. Kimimizin yanına da kibir ve gururdan yaklaşamaz olduk. İşin şuurunda gayretle çalışan arkadaşlarımızın dışında çoğu meslektaşımız koltuk şehveti içinde. Koltuk olsun da ister spor il müdürü, ister öğretmen evi müdürü, isterse sağlık ve otelcilik okulu müdürü olsun. Bilgimizle, biranşımızla örtüşmeyen koltuklar. M. Eğitimde büyük oranda idarecilikler meslektaşlarımız tarafından doldurulurken çoğu okullarda din bilgisi dersleri ehil olmayan kol dışı öğretmenler tarafından doldurulmaktadır. Okutacak öğretmen olmayınca seçmeli Kur'an ve Sıyer dersleri de buharlaşmış gitti. Eğitimin koltuğunda oturan meslektaşlarım, minder dışına kaçan güreşçi gibi buna bir mazeret bulabiliriz ama hesap gününde asla!...

Çalışanlarımız böyle de ya emeklilerimiz? İzmir Kestane pazarında binlerce Anadolu çocuğunun okumasına vesile olan merhum Hacı Raif amcamız ve ileri yaşına (84) rağmen bastonuyla derse gelen Simavlı Ali Efendi hocamız: " **Din görevlisinin emekliliği olmaz. Emekliliğiniz (pijama- terlik-Tv.) PTT memuru olarak evinize kapanırsanız hakkımızı helal etmeyiz.**" derlerdi. Çoğu emekli arkadaşımız evinde ya PTT memuru, ya da öğretmen evlerinde geyik muhabbeti veya da taş döşemekle meşguller. Okullarda da dersler... Hele hele yazın camileri tıklım tıklım dolduran çocuklarımız için hangimiz yakınımızdaki bir camide hocalarımızın yardımına koşuyoruz?

Çok gezen mi yoksa çok yaşayan mı? Allah bana her ikisini de verdi. Gezdiğim yerlerde gördüğüm olumsuzlukların yanında olumlu gördüklerimi de zaman zaman siz meslektaşlarımla paylaşıyorum. Geçtiğimiz hafta İstanbul'da gördüğüm, imrendiğim değerleri anlatayım da belki rehavet içinde olan meslektaşlarımıza da bir mesaj vermiş oluruz.

Pendik İlim - Kültür vakfında Sayın Emine İlgar hanımefendinin arkadaşlarıyla 550 kız öğrenciyi adeta bir anne şefkatiyle sahip çıkıp onların eğitimi için gayretleri, " **İnancımızı, tarihimizi, kültür ve geleneklerimizi ancak ve ancak geleceğe gençlerle taşıyabiliriz**" diyen Şişli Müftüsü Sayın Mustafa Bilgiç Bey kardeşimin Kuştepe Kur'an Kursu yurdunda yurt dışından gelenler dahil 500 'e yakın Üniversite öğrencileri ile ilgileri ki, Müftü beyi Ödemiş'te de öğrenci yurdu açıp mesaisinin büyük kısmını gençlerle geçirdiğinin de yakın şahidiyim. Hele hele okuluna ve öğrencisine âşık Şehit Murat Mertel Kız İ. Hatip Lisesi Müdiresi Sayın Müesser İsaetli hanımefendinin gayretleri. Allah bu kardeşlerimin çabalarını zayii etmesin.

Esas beni imrendiren Maltepe'de devasa " **İMAMET-HİTABET VAKFI**"nın ve " **MEDENİYET EĞİTİM KURUMLARI**"nın başkanı Sayın İsmail Hakkı Ertürk beyefendi kardeşimin çalışmaları. İsmail Beyle aynı kuşaktanız. Bizim kuşak, ailemizden ziyade yardımseverlerin destekleriyle okudu. Şahsen ben her elimi kaldırışımda annem- babamla birlikte okumama vesile olan merhum Mustafa Köseoğlu, H.Rafif Cilasun amca ile A. Rıza Güven amcaları dualarımdan eksik etmem. Allah mekânlarını cennet eylesin.

İsmail Bey kardeşim de Gümüşhane'nin Arslancalı köyünden benim gibi bir köy çocuğu. Zor şartlar altındaki öğrenciliğinden sonra öğretmen olur. O günün şartları içinde benim gibi sürülür, sürgüne gönderilir ama çalışma azminden hiçbir şey kaybetmez. Erzincan, Niğde, Gebze, Kadıköy gibi yerlerde lise, öğretmen lisesi, İmam- Hatip Lisesi gibi okullarda öğretmenlik ve müdürlük yaptıktan sonra 1997 yılında İstanbul Atatürk Fen Lisesi'nden emekli olur.

Emekli olduktan sonra da çoğu arkadaşımız gibi evinde PTT (pijama- terlik TV.) memuru olmaz. Din görevlisinin emekliliği olmaz anlayışıyla İstanbul'un selâtin camilerinde vaazlarına devam ederken yine de eğitimden elini, ayağını çekmez, peygamberimizin " **Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz**" buyruğu gereğince 1997 yılında 23 arkadaşı ile birlikte Maltepe " **İMAMET ve HİTABET VAKFI**" ile eğitime el atar. Vakıf sayesinde altta resmini gördüğünüz binalarda " **MEDENİYET EĞİTİM KURUMLARI**" olarak kreş- anaokulu- ilkokulu- ortaokulu ve modern kütüphanesi ile zengin labratuvarlara sahip 8 katlı Orhan Gazi İ. Hatip Lisesi ve buna ek olarak 1000 öğrenci kapasiteli yurt binasıyla modern bir eğitim kompleksi inşa ederek eğitim faaliyetlerine devam etmektedir. İtiraf edeyim ki vakfın okullarında gördüğüm eğitim alt yapı ve donanımı, Manisa ve İzmir'de çalıştığım özel okullarda görmedim. Vakıf sadece kendi bünyesindeki değil, amacı doğrultusunda diğer okullarda okuyan öğretim çağındaki dar gelirli ailelerin zeki çocuklarının ilim yönünden gerekli bilgi ve kültüre sahip olmaları için mali yönden ihtiyaçlarının karşılanmasına yönelik çalışmalarına da devam ettirmektedirler.

Ayrıca kendi alanında birikimi olan ülkemizin önde gelen ilim ve kültür adamlarını da “ **SALI MEÇLİSLERİ**” toplantısına davet ederek Maltepe’de bir kültür meşalesi olarak çevresini aydınlatmaktadır.

İnsanı başıboş yaratmadığını buyuran Rabbimiz, hepimize bu dünyada bir rol takdir etmiştir. Gördüğüm kadarıyla Sayın İ.Hakkı Ertürk kardeşim, Rabbimin takdir ettiği rolü mesleğimiz adına en iyi ifa edenlerden biri. Nasıl ben elimi kaldırdığımda yukarıda ismini zikrettiğim büyüklerimi duamdan eksik etmiyorsam, İ. Hakkı Ertürk kardeşimin de arkasından dua eden eller eksik olmayacaktır. Açılan eller sayesinde de amel defteri açık kalacaktır. Keşke projesi şahsıma olan ait kurucu müdürlüğünü yaptığım ve şu anda Manisa merkez ve 17 ilçesinde 121.000 öğrencinin eğitim gördüğü Manisa Belediyesine bağlı “ **MABEM**” dershanesini, o günün şartlarında ben de vakıf haline getirebilseydim. Ama mutluyum M. B. Ş. Başk. Sayın Cengiz Ergün ve öğretmen kökenli B.Ş.B.Başk. yard. Sayın Mehmet Güzgülü kardeşim, dershaneye sahip çıkarak sadece Manisa merkezde bulunan dersane şubesini bütün ilçelere yaygınlaştırarak bugün 121.000 öğrencinin “ **MABEM**” de eğitim hizmeti almasını sağlamışlardır.

Sayın İsmail Hakkı Ertürk beyefendi kardeşim, çalışmalarınızla gurur duydum. Allah Ömrünüzü ve hizmetlerinizi bereketlendirerek devam ettirsin. **ÂMIN...**